

„Minden elmúlik egyszer...”

... és akkor hogyan tovább?

Mikor kölyök kutyát veszünk magunkhoz, tudjuk, hogy csak kb. 10-15 évig lesz a tárunk. Nagyon ritka esetben érik el kedvenceink a 16-18 éves kort.

Egyszer tehát bekövetkezik a szomorú pillanat, amikor hűséges négy lábú barátunktól örökre el kell válnunk. Az esetek többségében a kutya "magától" pusztul el. Máskor a gazdi az állatorvostól kér segítséget, hogy véget vessen kutyája szenvedésének.

A kutya tetemével aztán több dolog történhet. Budapesten például az állatifehéreje feldolgozó cég - hívásra, kiszállási díj fejében - elszállítja a tetemet. Vidéken a döggút "intézménye" adhat egyfajta megoldást. Eltemethetjük kutyánkat a kertünkbe - bár közegészségügyi jogszabály szerint ez nem megengedett. Létezik kultúrált kisállat-temető, ahol a temetésen kívül éves díjért a sírgondozást is vállalják.

Nem olyan rég óta már a magyar gazdik is választhatnak egy újabb lehetőséget: a helyszíni hamvasztást.

Gipsy Yaro vom Schwanbergsblick kutyám a 15. életében, április utolsó vasárnapján aludt el örökre, injekció segítette a kegyes halálhoz... Az utóbbi években - mint minden 10 év fölötti kutya gazdáját - engem is egyre gyakrabban foglalkoztatott az a kérdés, mi legyen Gipsyvel, ha már nem él. Nem tudtam magamnak megnyugtató választ adni, egészen addig, míg rá nem bukkantam egy apróhirdetésre újságunkban.

Valószínű, másokban is lehetnek fenntartások, hogy vajon milyen ember lehet az, aki kisállatok hamvasztásával foglalkozik. Előzetes telefon-megbeszélés után jött el hoz-

zánk a hatvani vállalkozó, aki hozzáállásával kellemes csalódást jelentett. A tetemmel való bánásmódján érződött, pontosan tudja, hogy holtában is (négy lábú) családtaggal van dolga. A kazán előkészítése csak pár percet vett igénybe, maga a hamvasztás Gipsy, a német juhászkutya esetében négy órán át tartott. (Az időtartam a kutya testnagyságától függ.) A hamvak végül urnába kerültek.

A vállalkozó szerint a volt gazdik általában két okból választják a hamvasztást. Részenben, - ez a többség - mert úgy érzik, hogy ily módon hűséges társuk továbbra is velük marad. A gazdik másik része - különösen nagytestű kutyák esetében, ahol a kerti eltemetés nem mindig valósítható meg - célszerűségről kéri a hamvasztást, és a hamvakat aztán eltemetik.

Kedvenceink végső elhelyezésére tehát mára már minden, humán vonalon szokásos lehetőség adott. A gyászoló gazdinak szíve-joga eldönteni, hogy melyiket választja. Mikor pár évvel ezelőtt megnyitották az első kisállat-temetőt, sokan mosolyogtak, de voltak, akik hőbörögtek, felháborodtak. Pedig akkor az már nyugaton teljesen megszokott dolog volt, ugyanúgy, mint a hamvasztás is. Valószínű, hogy a helyszíni hamvasztás nem fog olyan indulatokat kavarni, mint a kisállat-temető, egyszerűen azért, mert hozzászoktunk a szokatlan dolgokhoz, megszoktuk az új meg újabb, külföldről "behozott" lehetőségeket. És ha hiszik, ha nem, a kisállatok, kedvenceink hamvasztása - mint állattartási kultúránk részjelensége - az Európa perifériájáról a beljebb vezető egyik ösvényt jelentheti...

dr. Lévai Piroska

